



ΔΙΑΤΙ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

Τὸ περιοδικὸν αὐτό, τὸ ὅποιον ἐρχεται νὰ πληρώσῃ ἓνα σπουδαῖον κενὸν εἰς τὴν πρωτεύουσάν καὶ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα ἐβαπτίσθη μετὰ συσκέψεως καὶ συζητήσεως μακράς: «Μπουκέτο». Γιατί «Μπουκέτο» θὰ μᾶς εἰπῇτε; Τὴν ἀπορίαν σας αὐτὴν θὰ σᾶς τὴν λύσωμεν μὲ δύο λόγια εἰλικρινῆ καὶ θετικά: «Μπουκέτο» λοιπόν, διότι θὰ εἶναι πράγματι μία ἀνθοδέσμη ἐκλεκτῶν δημοσίων μᾶτων, τερπνῶν καὶ διδασκικῶν.

«Μπουκέτο» διότι θὰ σᾶς τέρπῃ, θὰ σᾶς εὐχαριστῇ, θὰ σᾶς χαρίσῃ ὅλην τὴν δροσίαν, ὅπως τὰ σπάνια ἄνθη.

«Μπουκέτο» διότι θ' ἀποπνέῃ τὸ γλυκὺ καὶ μεθυσιτικὸν ἄρωμα τῶν ἐξωτικῶν ἀνθέων τῆς ποιήσεως καὶ ὅλων τῶν λογοτεχνικῶν

ἀριστουργημάτων

«Μπουκέτο» ὅτι θὰ εὐρίσκατε εἰς αὐτὸ πᾶν ὅτι ζητήσετε.

«Μπουκέτο» λόγῳ τοῦ πλούτου του.

«Μπουκέτο» γὰρ τὴν δροσίαν καὶ τὴν χάριν του.

«Μπουκέτο» γὰρ τὴν καλαισθητὴ καὶ καλλιτεχνικὴν του ἐμφάνει. Καὶ τέλος «Μπουκέτο» γιατί ὡς μπουκέτο δροσερό, μυροβόλο, πολυάνθο καὶ πλούσιο σᾶς τὸ προσφέρωμεν Κυρίαί, Δεσποινίδες, Κύριοι καὶ Νεοί.

Ἐκτιμῆσατέ το, προτιμῆσατέ το, ἐνισχύσατε αὐτό, ἀπολαύσατε αὐτό... Δείξατε ὅτι εἰσθε ἐκλεκτικοὶ καὶ καλαισθητοί...

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

...ΓΙΑ ΝΑ ΞΕΡΕΤΕ
ΠΩΣ ΤΗΝ ΚΑΤΕΚΤΗΣΕ;

Ὁ Παῦλος Ἀνθίδης ὑποφέρει...

Ὁ Παῦλος Ἀνθίδης ἔχασε τὸν ὕπνο του...

Ἡ καρδιά του εἶναι πλήρης ὀξους καὶ χολῆς!

Καὶ ὁ λόγος; Ἀλλοίμονον, ἡ ὥραία, ἡ ἀγγελικὴ Μαργαρίτα δὲν τὸν ἀγαπᾷ.

Καὶ τί δὲν ἔκαμεν ὁ Παῦλος Ἀνθίδης διὰ νὰ τῆς δείξῃ τὴν λατρείαν του, διὰ νὰ εἶναι πείθῃ γιὰ τὸ αἰσθημὰ του;

Εἰς πόσας θυσίας δὲν ὑπεβλήθη; Καὶ ὅμως αὐτὴ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι ἀνένδοτος, ἀκαμπτος, σκληρὰ.

Μίαν ἡμέραν ποῦ συνητήθησαν εἰς τὸ Ζάππειον τὴν ἡρώτησε δειλὰ—δειλὰ:

—Μαργαρίτα, θέλεις νὰ σοῦ χαρίσω τὴν ὑδρόγειον «ΣΦΑΙΡΑΝ»;

Ἡ Μαργαρίτα ὅμως ἔκαμεν ἓνα μορφασμὸν ἀπαρεσκείας καὶ εἶπεν «οὐκ»...

Ἐνὰ δειλινὸ γεμᾶτο χρώματι καὶ κελαδισμοὺς συνητήθησαν πάλιν εἰς τὸ πάγκο τῆς Κηφισιάς. Ὁ Παῦλος ἦτο κομψότατα ντυμένος μὲ μονόκλ, πουδραρισμένος, φρεσκοσιδερωμένος, ἀλίγυτος.

—Μαργαρίτα, τῆς ἐψιθύρισε. Κότταξέ με. Ἐγὼ γιὰ σένα ὁλος «ΣΚΕΡΤΣΟ»!

Ἡ τσαχπινούλα Μαργαρίτα τοῦ ἔρριψε λοζὸν βλέμμα καὶ ἄρχισε νὰ χαχανίξῃ εὐροῦσα τὸ πρᾶγμα τρομερὰ ἀστείον.

Ὁ Παῦλος Ἀνθίδης ἐδάμνησεν.

Ἐγὼνα σου, ἐσκέφθη. Θὰ βρῶ τρόπο νὰ κάμω τὴν καρδιά σου νὰ σπασταρίσῃ ὅπως τὸ ψάρι. Θὰ σὲ κάμω νὰ νιαουρίζῃς ὅπως ὁ «ΓΑΤΟΣ» στὰ κεραμίδια...

Καὶ ἓνα βραδάκι ποῦ ἐκάθητο στὸ «Ντορὲ» ἔβγαλεν ἀπὸ τὴν τσέπην του μὲ ὕψος ἀνθρώπου παραφερομένου ἀπὸ οἰστρον μίαν δέσμην χειρογράφων.

—Ἀ! Τί εἶναι αὐτά; ρώτησεν ἡ Μαργαρίτα.

—Τί εἶναι; εἶπεν ὁ Παῦλος, μὲ αὐτοπεποιθήσιν. Εἶναι ποιήμα-

τα γραμμένα γιὰ σᾶς. Τώρα πειὰ θὰ συγκινήθητε. Σῖς κάμνω γνωστὴ εἰς ὅλην τὴν «ΕΛΛΑΔΑ».

Τὴν Μαργαρίταν ὅμως τὴν ἐπίασεν ἓνα νευρικὸ γέλιο καὶ ἐχαλάνει ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν, ἀνακαλύψουσα:

—Ἀ! τί ἀστείον! Τί κομίζω! ... Κοντεύεις νὰ μὲ κάμῃς.... «ΑΝΘ ΚΑΤΩ»! Εἰσθε φίλε μου τέλειος «ΚΟΠΑΝΟΣ»!

Ὁ Παῦλος δὲν ἄπε σπητεῖν. Ἡ καρδιά του ἐκοχλάκιζεν ὡς ρακοκάβανον!

—Δεσποινίς, τῆς εἶπε μὲ βαθύ παρόνοιο, εἰσθε πολὺ σκληρὰ! Πέστε μου ἐπὶ τέλους τί θὰ σᾶς συγκινοῦσε; Ἀν σᾶς ἐχάριζα ὁλόκληρον «ΘΗΣΑΥΡΟΝ»;

—Πφ!... ἔκαμεν ἡ Μαργαρίτα περιφρονητικῶς.

—ὦ, εἶπεν ὁ Παῦλος, εἰσθε ὅπως ἡ «ΕΥΑ» ψυχρά καὶ ἀνουσία!

Ἡ Μαργαρίτα ἐθύμωσε. Ἐσηκώθη νὰ φύγῃ. Ὁ Παῦλος μετενόησε καὶ ἤχησε νὰ τὴν ἱκετεύῃ:

—Ἀν! μείνε, μείνε καὶ θὰ σοῦ προσφέρω καὶ αὐτὸν τὸν «ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΝ». Συγχωρήσατέ με... «ΠΑΡΝΤΟΝ»!... «ΠΑΡΝΤΟΝ»!...

—Νὰ σᾶς βράσω! ἐξεφώνισεν ἡ Μαργαρίτα καὶ ἔφυγε.

Ὁ Παῦλος ἔμεινε μόνος. Φοιῶδης μελαγχολία τὸν κατέλαβε...

Αἱ ἡμέρες περνοῦσαν. Ἡ καρδιά του πονοῦσε... Ὑπὶ φερε φριχτά. Ἐξαφνα μίαν Κυριακὴν ἐσκέφθη καὶ ποῦ τὸν ἐχ' ἠροποιήσε. Τὰ μάτια του ἀστράψαν. Ἐπετόθεν ἀπὸ χαρὰ.

—Τώρα εἶναι δική μου, δική μου, ἐμουρμούριζε.

Ἐτρεξε βιαστικὰ στὴν Ομόνοια ἀγόρασεν ἓνα «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἐτράβηξε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς. Ἡ Μαργαρίτα ἐξέβραζε στὸ σαλονάκι.

Ὁ Παῦλος ἐγονάτισε καὶ τῆς τὸ προσέφερε:

—Γιὰ σᾶς, γιὰ τὴν ἀγάπην μας! τῆς εἶπε.

Ἡ νέα συνεζινήθη. Ἀρπάξτε τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» μὲ λαχτάρα καὶ ἄρχισε νὰ τοῦ... ΣΕΦΥΛΛΙΖΗ. Τὰ μάτια τῆς ὑγράνθησαν. Ἡ καρδιά τῆς χτυποῦσε.

—Μ' ἀγαπᾷς; ρώτησεν ὁ Παῦλος.

Σὲ λατρεύω! τοῦ φώναξε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του... Τέτοιο ὁδρό μόνον ἓνας ποῦ μὲ λατρεῖται μποροῦσε νὰ μοῦ κάμῃ...

Ὁ Παῦλος τὴν ἐφίλησε τότε στὰ γέιλη, οἰκτῶν πρὸς τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» βλέμματα βαθύτατης εὐγνωμοσύνης. Η ΔΙΣ ΚΟΡΩΝΑΙΟΥ